

י'דע חיילות צה"ל מצדיעות על קברו של שדה ברחבה המיוחדת שהוקם לרבים, שדה היה מוכר להן כאגדה בלבד.

שרי ממשלה, אלופי צה"ל, פקידים בכירי ריס, מנהלי חברות, צמרת אנשי הרוח הממוסדים.

מיספרם, אומנם, פחת משנה לשנה. מול שנים-עשר האלף שבאו לאזכרה הראי שונה, חודש אחרי מותו של ה"זקן", היו הפעם רק מאות ספורות. אבל הם היו חזקים, השליטים.

ואולי חלשים היו יותר מתמיד. משום שרוח הפלמ"ח, רוח תורתו של "הזקן" שוב לא ריחפה עליהם. בצל הברושים מול גל האבן, מתחת לדגל שסמל השי בלים והחרב קבוע בו, הם ביקשו את העבר. הפלמ"חניק שמצא את המחר שלו, חיפש את האתמול, את הריעות, את ה"תמימות, את הטוהר.

לא היה מקום טוב יותר לחפש אחרי האתמול האבוד מאשר סביב קברו של "הזקן" שמדורת חייו עדיין לוחכת.

סמה בשער הצולם הזה בשבוע בו נפטר יצחק שדה (למעלה מימין). השבוע הניח יורם, ביום הזכרון העשירים לאביו, שושנה בודדה על הקבר, עליו הונחו עשרות זרי ענק.

יורם שדה בן אשתו השלישית, האהובה, של יצחק שדה, היה בן שמונה כאשר נפטר אביו. זמן קצר לפני המוות הצטלם יורם בזרועות אביו בתמונה שפור-

שוש ספקטור וזרובבל גלעד, מחבר שיר הפלמ"ח (משמאל) מחזיקים קיס בורים. השבוע היה אלוף (מיל.) שמעון אבידן (תמונה משמאל) בין נושאי הזרים אל קברו של "הזקן".

חזרה אל העבר במלאת חודש למותו של אבי הפלמ"ח הורדו דגלי תשעה גדודי הפלמ"ח על קברו, כשאיזה שדה, בתו הבכורה (מימין).